

încă din secolul al XV-lea. Referitor la aceasta, interesant ar fi de stabilit numărul ei aproximativ și locurile în care s-a stabilit în timpul în care a fost impusă să plătească impozitul dijizîe. Pentru aceste două probleme, despre care documentul otoman din 1542 nu ne spune nimic, putem avea în vedere următoarele: impozitul „resm-i-filuri“, adică un florin pe casă anual, este extrem de mic. După cum au arătat istoricul turc I. Galib, ca și alții, citați de Țvetkova, un florin reprezenta la finele secolului al XV-lea și începutul secolului al XVI-lea circa 54—55 akce, ceea ce ar însemna, după prețurile pieții de atunci, valoarea unui berbec. Chiar dacă am socoti la dublu, această dare este foarte mică și duce la concluzia că românii de aici erau destul de mulți, dacă numărul lor conta totuși pentru visteria otomană și merita atenția unei legi speciale. În același sens pledează și alt fapt. Pentru apărarea regiunii Vidinului, românii trebuiau să aibă un detașament de oaste al lor, pentru constituirea căruia se dădea un bărbat la fiecare cinci case. Dacă am aprecia acest detașament numai la 5—600 de oameni, cifră ce ar reprezenta un minimum, ar însemna circa 3000 de case, ceea ce, în perioada dată reprezintă un număr destul de mare. În ceea ce privește locurile pe care s-au stabilit românii în răstimpul în care au fost împovărați cu impozite, ele nu trebuie căutate numai la nord de Dunăre. O deosebită atenție trebuie acordată toponimiei din sudul și sud-vestul Vidinului. Vezi de pildă satele Vlasotinți de lângă Leskovaț, Vlaško Selo, lângă Ciproveț, Vlaško Selo lângă Vrața ș.a. În concluzie, articolul Bistrei Țvetkova este important nu numai pentru istoriografia turcă și bulgară, ci și pentru cea românească.

CONSTANTIN N. VELICHI

RADU FLORA *Relațiile sîrbo-române. Noi contribuții*, Editura „Libertatea“, Panciova, 1968, 407 p.

Necesitatea unor studii de sinteză care să beneficieze de rezultatele celor mai noi cercetări în domeniul legăturilor tradiționale și multilaterale dintre români și sîrbi este de mult resimțită, mai ales că lucrările de acest gen (ca, de pildă, cele ale lui Ilie Bărbulescu), sînt fie învechite ori depășite, fie rariități bibliografice. O rezumativă privire de ansamblu asupra acestei materii încercase să ofere Radu Flora, în cartea sa *Din relațiile sîrbo-române* (Panciova, 1964). Actualul volum, pe care ne propunem să-l prezentăm mai jos, reia aceeași problematică, îmbogățind-o cu noi date și contribuții originale în cercetarea raporturilor *istorico-culturale* și *lingvistice* dintre sîrbi și români. *Relațiile literare* vor constitui, în intenția autorului, conținutul celui de-al doilea volum, urmat de un compendiu de bibliografie critică a relațiilor sîrbo-române (sau chiar iugoslavo-române) în decursul veacurilor. Premisele realizării acestor lucrări de perspectivă se găsesc în numeroasele materiale privitoare la tematica susamintită, publicate pînă în prezent de autor [vezi R. Flora, *Indice bibliografic de articole și studii privind literatura romană (clasică), cît și limba română literară între anii 1945—1954*, în „Lumina“, IX, 1955, p. 177—189; idem, *Indice bibliografic al textelor literare traduse din*